

μέ τὰ πραγματικά θύματα τοῦ τροχιοδρόμου. Ἀς μὴ ταραξώμεν τὴν κόνιν τῶν καὶ τὰ καλαμπούρια τῶν !

Τὰ «Παναθηναϊα» ἔδωσαν σειρὰν 14 παραστάσεων. Οἱ συγγραφεῖς τῶν κ.κ. Ἀννίνος καὶ Τσοκόπουλος ἠδύναντο νὰ μᾶς χαρίσῃν ἐξυπνότερον καὶ χαριέστερον ἔργον. Ἀτυχῶς ὠρμήθησαν καὶ αὐτοί, ὅπως καὶ οἱ κ.κ. Η. Δημητρακόπουλος καὶ Γ. Βωλός, ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν ἰδέαν ὅτι τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ὅ,τι τοῦ δώσης τὸ χωνεύει, ὅτι εἶνε ἀνεκτικόν, εὐχαριστεῖται μὲ τὸ τίποτε, καὶ ἔγραψαν τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ὅπως-ὅπως, ἔχοντες κυρίως ὑπ' ὤψιν τὰ . . . ποσοστά.

Τὰ «Παναθηναϊα» εἶνε μία ἐπιθεώρησις τῶν κομικῶν γεγονότων τοῦ ἔτους. Συνεπῶς μὴ ζητήσετε οὔτε ὑπόθεσιν, οὔτε σκηنيκὴν οἰκονομίαν, οὔτε δέσιν, οὔτε λύσιμον, οὔτε καὶ καθαρίν. Δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ «Αἶγ' ἀπ' ὄλα» καὶ τὸ «Ἐδῶ κι' ἐκεῖ», ἅτινα ἔδωσαν τὸ σύνθημα μιᾶς χρεωκοπίας τῆς σατύρας ἐν Ἑλλάδι. Ἐνας Ζακύνθιος φθάσει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐνώπιόν του παρελαύνουν ὅλα τὰ Ἀθηναϊκὰ περίεργα, ἀπὸ τοῦ Σακουλεῖ μέ-

χρι τοῦ Βδελλοπούλου, ἀπὸ τῆς βόμβας τῆς Βουλῆς μέχρι τῆς ψηφροθρίας τῶν δημ. συμβούλων. Ἀλλ' ὁ Ζακύνθιος αὐτὸς δὲν εἶνε χαρακτηριστικὸς τύπος, ὡς θὰ ἦτο λ. χ. ἓνας κόντε Σπουργίτης ὅπως μᾶς τὸν περιέγραψεν ὁ Τσακασιάνος. Εἶνε ἀπλούστατα ἓνας Σαγιῶρ, μὲ Ζακυνθινὴν προφορὰν, μὲ μερικὰ στερεότυπα Ἰταλικὰ καὶ μὲ φοδορίτες. Τί ἀγωνίαν ὁ καυμένος ὁ Σαγιῶρ θὰ ἡσθάνθη εἰς ἓνα ρόλον καμωμένον μὲ τὸ στανίδ. Παρίστατο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔργου, πολλάκις χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε ὑποφερτόν, χωρὶς νὰ προσθέτῃ εἰς τὸ ὅλον τίποτε, τύπος διὰ τὸν τύπον. Καὶ ὁ Ζά-νος εἰς τοὺς « Ἐπαρχιώτας » ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἓνα τύπον Τηνίου χωρικοῦ, ἀλλὰ ἔδωκε τὸν χαρακτηρὰ τοῦ τύπου αὐτοῦ ἐπαρκῶς, ὅχι σκίαν ἀπλῆν. Αἱ ἐμφανίσεις τῶν γεγονότων, δηλ. αἱ προσωποποιήσεις δὲν δύνανται νὰ διεκδικήσουν τὸ ἅλας τὸ Ἀττικόν. Οἱ διάλογοι, οἱ πλείστοι γλιαροί, ἀνούσιοι. Ἡ δικαιοσύνη, οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι, τὰ διδακτικὰ βιβλία, οἱ ἀπεργοὶ ράπται, οἱ ἐπιδόξοι διπλωμάται παρήλασαν ἐν ἀδιαφορίᾳ τοῦ κοινοῦ, ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ παρθεναγωγείου ἦτο τόσο ἀνθάδης, ὡ-

